

لالچ بري بلا

هڪ جهنگل ۾ هڪ ٻڍو شينهن رهندو هو. هو ايترو ته ڪمزور ٿي ويو هو جو پنهنجي کاڌي خوراڪ لاءِ شڪار به ڪونه ڪري سگهندو هو.

هڪ ڏينهن رستي تي گهمندي هن ٻڍي شينهن کي هڪ سون جو ڪنگڙ مليو. سون جو ڪنگڙ کڻي ٻڍو شينهن ڪجهه ويچار ڪرڻ لڳو. ويچار ڪندي هن جي من ۾ هڪ ترڪيب سجهي آئي. ٻڍو شينهن نديءَ جي ڪناري اچي ويٺو ۽ ايندڙ ويندڙ راهگيرن کي ڏسي انهن کي زور زور سان چونڊو هو مان ته هاڻي بيحد ٻڍو ٿي ويو آهيان اڄ نه سڀاڻي اجهو منهنجو موت آهيو. جيون ۾ هن پاڻي پيٽ لاءِ مان ڪيترن جيون جي هتيا ڪري چڪو آهيان هيئنر مرڻ وقت منهنجي من ۾ تياڳ ۽ ويراڳ جي پاونا جاڳي آهي، مون وٽ سون جو ڪنگڙ آهي، مان اهو دان ۾ ڏيئي ڪجهه پڻج ڪمائڻ چاهيان ٿو. ڪوئي سڄڻ مون کان ڪنگڙ دان ۾ وٺي مون کي ڪرتار ڪري. راهگير به ساڻا هئا، اهي چوندا هيس تون ته خونخار جانور آهين. تون تي ڪهڙو ڀروسو؟ اسان تنهنجي ويجهو اچون ۽ اسان کي ماري کائي وڃين. تو تي وشواس ڪرڻ مطلب پنهنجي جان جي بازي لڳائڻ. ٻڍو شينهن چونڊو هو، اهو هيئنر ممڪن ڪونهي مان بيحد ٻڍو ٿي چڪو آهيان مرندي مرندي مان پنهنجي پاڻن جو پڇتاءُ ڪرڻ ٿو چاهيان. ان ڪري جيو هتيا جو ويچار ته مان خواب خيال ۾ نه ٿو آڻي سگهان اهڙي قسم جون ڳالهيون ڪري شينهن راهگيرن کي پنهنجن منين ڳالهين سان لالچائڻ جي ڪوشش ڪندو هو.

هڪ لالچي راهگير تي ٻڍي شينهن جي مٿين ڳالهين جو خوب اثر ٿيو هن شينهن کان پڇيو، ”موندڪيا هو ڪنگڙ حاصل ڪرڻ لاءِ ڇا ڪرڻو پوندو؟“ ٻڍي شينهن نهٺائي سان جواب ڏنو، ”ڪجهه خاص نه تون بس نديءَ ۾ سنان ڪري پاڻي جو ٻڪ پري اچ ۽ موندڪي دُعا ڪري ٻڪ ۾ پريل پاڻي جو چنڊو منهنجي سرير تي هڻ جيئن مان پنهنجن ڪيل پاڻن کان آڄو ٿيان بس جنهن ٻڪ پاڻي سان تون موندڪي چنڊو هڻيندين ان ٻڪ ۾ مان هي ڪنگڙ رکي پاڻ کي ڪرتار محسوس ڪندس.“ لالچي راهگير ٻڍي شينهن جي منين ڳالهين ۾ قاسي بنا اڳ پٺ سوچي نديءَ ۾ سنان ڪرڻ ويو. نديءَ ۾ سنان ڪندي هو گپ ۾ قاسي پيو جيترو ٻاهر نڪرڻ جي ڪوشش ڪيائين اوترو اندر قاسندو ويو ۽ ڦٽڪي ڦٽڪي پنهنجو ساھ ڏنائين. ائين ٻڍي شينهن کي بنا ڪنهن محنت جي شڪار ملي ويندو هو.

هر روز ڪو نه ڪو راهگير ڳن نموني شينهن جي حرفتي ڳالهين ۾ اچي پنهنجي لالچ وس جان وڃائيندو هو ۽ شينهن جو کاڌو بڻجندو هو.

نصيحت: لالچ پُري پلا آهي.

زندھ سا قوم رهندي، جنهنجي زبان زندھ